

Égbolt nélkül nem megy

Találkozás Bali Mónikával

Fotó: Mészáros Péter, smink, haj: Lenczés Dóra

Amióta ismerem, hosszú reggelivel kezdi a napot, és hosszú böjtökkel várja ki azt az időt, amikor Isten valami újat hoz az életébe. Ezért találja meg annyi jó ügy. Hét éve még a Rádió Cafében hallhattuk a hangját, ma pedig ugyanezen a frekvencián, a 98.6-on, a Manna FM szakmai vezetőjeként ült le velünk beszélgetni. *Bali Mónika* ismét hidat épít Isten és ember között. Azt mondja, az ő dolga, hogy ízelítőt adjon a mennyből – a többit viszont Istenre bízta.

Bíró Zsolt kollégád, a Gospel Café műsorvezetője elárulta, hogy mindig is felnézett rád, mert gyermekkorod óta hidat építesz az emberek között.

Jé, de kedves! Azt hiszem, kislánykorom óta izgat engem, hogyan tudok két ember között összekötő kapocs lenni. Talán azért, mert nagyon szeretem felismerni azokat, akiket Isten helyez az utamba, hogy adhassak nekik valami „balimónikásat”, és cserébe hadd tanuljak tőlük. Megszólítani a másikat és kapcsolatot létesíteni – számomra ez a legédesebb kihívás, mindegy, hogy egy ismert politikussal vagy *Mari néni*vel a szomszédból. Alábecsüljük a kedvességet, pedig nem kell sok: elég egy jó szó, amelytől a másik egyszerűen embernek érezheti magát.

Más utat jártál be, mint azok a pályakezdők, akikkel ma együtt dolgozol?

Jászberény és Szolnok között félúton van egy falu, Jászsós-szentgyörgy, onnan származom. Ahhoz a nemzedékhez tartozom, amely még megtapasztalta az előző rendszer nehézségeit, de volt ott azért áldás is, a közösségformáló erő szívből jött.

Két út állt előttem: a szín- vagy táncművészi pálya, illetve a történelem iránti kíváncsiságomból fakadóan a politika és az újságírás. Végül győzött a riporteriskola. Őszintén mondhatom, hogy noha nem estem hasra a nagy ászoktól, mindig is mélységesen tiszteltem a méltán híres médiamunkásokat és mindazt, amit letettek az asztalra. Ma ezt az alázatot keresni kell, mint morzsát az abrosz alatt.

Mi még papír-ceruza emberek voltunk, nem úgy, mint a Z generáció tagjai, akik már a kutyukorszakban születtek. Ők türelmetlenebbek, és szállnak az öntudat szelén. Az én szabadságom más, abba beleférnek a szabályok és a keretek, egészen addig, míg a biztonságot szolgálják. Dolgozni is úgy tudok, ha elmond-

ják, mi a cél, és milyen eszközökkel tudnak engem felszerelni, aztán adjanak pályát, hadd fussak, sőt repüljek. Én úgyis visszamegyek a forráshoz, ha tanácsra van szükségem. Egyszer azt mondta egy barátom: „Móni, te egy madár vagy, akinek égboltot kell adni, nem kalitkát.” És így van, égbolt nélkül nem megy, de onnan is visszatérek élelemért, mert hűséges vagyok.

Új színek a festővászonon

Tágas az égbolt, amelyet bejártál: a Magyar Televízió Híradója, Klubrádió, Budapest Rádió, borászati PR, rendezvényszervezés, diplomácia mesterszak... Elébe mész a lehetőségeknek, vagy így hozza az élet?

A lehetőség az Úr érdeme, én csak észreveszem a „kairoszokat”, az Istentől kapott, alkalmas időket. Ott van például a Manna FM. Már nem is reméltem, hogy a média visszatér az életembe, aztán mit ad Isten! A diplomácia szak elvégzése után ottmaradtam a Milton Friedman Egyetemen PR és rendezvényszervező területen. Egy év múltán azonban nagyon elfáradtam lelkileg, és úgy éreztem, váltásra van szükségem, úgyhogy felmondtam. Pár nappal később hallottam, hogy keresztény körökből pályáztak a 98.6 frekvenciára, és meg is nyerték. Ez számomra sokáig a radiocafé 98.6-ot jelentette, ahol évekig dolgoztam. Egyértelműen Isten helyezte oda, ezért nem tudtam hova tenni, mikor egyik napról a másikra csődbe ment. S most hét évvel később én lettem ennek a frekvenciának a szakmai vezetője.

Sokan nem értik, miért nem tudok egy helyen meggyökeresni, de én másra kaptam elhívást. Általában kirobbantok valami újat, azután ha elvégeztem az úttörő munkát, Isten húz egy új szintet az életem festővásznán. Mondhatnám, hogy a külpolitika iránti rajongásom legyőzte a művészet szeretetét, másrészt ha szín- vagy táncművész lennék, nem úsznám meg a lelki lemeztelenedést, szakmai vezetőként viszont a személyiségem egy részét remekül el tudom rejtteni a közönség elől.

Ez azért érdekes, mert nem először dolgozol vezető pozícióban. Ehhez kellő erő van benned, mégsem vettél fel férfias vonásokat. Ez tudatos döntés eredménye?

Egyszerűen már nem kergetem azt a Bali Mónikát, aki egy időben domináns alkat volt, a kezdeményező énjét háttérbe szorítva. Beleestem abba a hibába, hogy keménykezű katonának hittem magam, és nemcsak én, hanem mások is megpróbálták ebbe a szerepbe beletuszkolni, csak hát nem illett rám. Ma már inkább kezdeményező vagyok, csupán másodsorban vezető típus. Az én hajtóerőm az, hogy kedvességgel akarom az embereket odaszerezni Jézushoz. S ugyan egy férfi jobban ért a technikai háttérhez, a Manna FM elindításához kifejezetten női energiák kellek, tulajdonképpen egy szellemi „anyaság” volt megszülni, elindítani és gondozni ezt a rádiót.

Nagy tisztelője vagy *John C. Maxwell* keresztény előadónak, a vezetéstudomány egyik jeles képviselőjének. Amikor 2013-ban Magyarországon járt, el is vállaltad a konferencia médiakapcsolati igazgatói posztját. Mit tanultál tőle?

A példa erejét. A jó vezető először megmutatja, hogyan kell csinálni, aztán együtt csinálja a munkatársával, majd hagyja, hogy a másik maga is boldoguljon. Maxwell az élő példa rá, hogy a tekintély nem feltétlenül a félelmen alapszik. Hosszú időbe telik, mire a szeretetvezérelt tekintélyt kiérdemli az ember. Ez egy lassan érő kiváltság, én azonban hosszútávúfutó vagyok, és türelmes.

A Jézus-csavar

Az istenkeresésben is sok szálon indulnál el, tanulmányoztad a buddhizmust és a hinduizmust, emellett az ezotériában is elmerültél. Mi hajtott ennyire?

Kétségbeesetten szomjaztam egy kútra, amelyből nap mint nap meríthetek anélkül, hogy minden erőmet megfeszítve küzdenék. Ki gondolta, hogy a fehér mágia a gonoszról táplálkozik? Hiszen én csak adni akartam, akár energiával, akár jövőbe látással.

Egyszer, ahogy egy buddhista templomban sétáltam, elfogott az érzés, hogy jó ez a csend, de valahogy olyan űr van itt. Később a hinduizmustól is elfordultam, elvégre az nem lehet, hogy az Isten ilyen bonyolult meg ennyiféle. Aztán 2003. október 23-án, pont a harmincegyedik születésnapomon elindultunk forgatni a Szaharában lévő menekülttáborokba a Baptista Szeretetszolgálat munkatársaival. Nem térítgettek, egyszerűen csak beszélgettek maguk között, de valahányszor elhangzott Jézus neve, elkezdett folyni a könnyem. Egy törött ablaküvegen keresztül néztem a homokot egy dzsibból, és nem értettem, mi történik velem. Engem ez annyira megérintett, hogy akkor eldöntöttem: szeretném megismerni ezt a Jézust. Egy ilyen hosszú lelki bolyongás után annak az évnek a novemberében akkora kegyelemben részesültem, hogy az imádságomat követő másodpercekben békességem lett. Egyszerűen megértettem, hogy bármi történjék velem vagy körülöttem, Isten valóban szeret engem.

Azt szoktam mondani, hogy *Szenczy Sándor* volt a mágnesem Jézushoz. Ha ő nincs, ha ő nem úgy szolgál felém, és nem úgy képviseli Jézust, ahogyan tette, én már nem élnék. Krisztus bolondja ő, és én is az lettem. Más területen mozgunk, és milyen érdekes, ahogyan Isten kanyarintja az utakat. Ez az, amit én csak úgy hívok: a „Jézus-csavar”.

Az elmúlt éved nem volt könnyű...

Óriási nyomás nehezedett rám. Az rendben, hogy Isten már megint egy úttörő munkát bízott rám, de az, hogy összerakjam a Manna FM harmincfős stábját úgy, hogy én addig csak tartalmat gyártottam rádióban, minden tartalék energiámat felemésztette. És csak hónapokkal később jöttem rá, mi viselt meg leginkább: csupa művészi vénával megáldott emberrel dolgoztam, és mindenki alkotott, kivéve engem. S miközben az alkotómunka teljesen eltűnt az életemből, alapjaiban megrendült az életem. Szakember segítségével végül sikerült a lelkem mélyéről kihúzni a fájdalom gyökerét, olyan életeseményeket, amelyeket nem tudtam feldolgozni. Ez segített megérteni, hogy ki vagyok, s pontosan mire van szükségem.

A fitos orrod is egy ajándék az élettől, de azért megvolt az ára, nem?

Azt tudni kell, hogy bennem olyan görcsöket okozott a hosszú orrom, hogy nem engedtem, hogy oldalról fotózzanak. Aztán tavaly kijött az orrom hegyén egy tizennégy milliméteres bazalióma, amely a bőrrák egyik fajtája. Amikor a plasztikai sebész lerajzolta ceruzával, mit hogyan fog a bőrből eltávolítani és pótolni, én olyan sokot kaptam, hogy sírógörcs tört rám. Aztán jött a „Jézus-csavar”. Képzeld, mi történt: közeledett a műtét napja, erre eltűnt az orvosnál minden dokumentáció, a rajzokkal együtt. Ott ültem teljes bizonytalanságban, és borzasztó nehezemre esett kérni, de nagy nehezen megszólaltam: „Doktor úr, ha már itt vagyok, és ilyen helyzetbe kerültem, én úgy szeretnék fitos orrot!” Erre ő közölte: „Jól van, akkor nem keresem tovább a papírokat. Újratervezés.” Nem tudtam, hova legyek: aki kér, tényleg kap? Az eredetileg másfél órára tervezett műtéti beavatkozásból, amely ugye az eredeti orromat volt hivatott helyreállítani, egy ötvenperces szépségplasztika lett. Pont olyan fitos orrom lett, amilyenre vágytam, és smink nélkül merek közlekedni negyvenhat évesen. Ráadásul kalapokkal kell védenem magam a naptól. Ez egy egészen új korszakot nyitott az életemben: merek hölgy lenni!

Ízelítő a mennyből

Még mindig hosszú reggelivel kezd a napot?

Igen, ma is pirítós és narancsdzsem a klasszikus menü. Pizsamában, szemüvegben, égnék álló hajjal, ahogy kímásodom az ágyból. Ezek a pillanatok olyanok nekem, mintha az Atya ölébe kuporodnék. Fontos, hogy így induljon a napom, ez ad biztonságot; ha kimarad, nem működöm. Márpedig nem könnyű ezt megvalósítani, mert hamar kezdődik a Manna FM reggeli műsora, amelyet szakmai vezetőként illik meghallgatnom.

Apropó, mennyei reggeli! Miért pont Manna névre hallgat a rádió?

Eredetileg Cross FM néven pályáztak, annak azonban túl kemény volt a hangzása. Amit éjjel-nappal hall a hallgató, az nem mindegy, hogyan hangzik. Egy szép lelkű rádióknak lágy hangzás kell. A Manna egy női név, isteni eledel, a nők befogadóképessége, adni akarása mind benne van: az, hogy gondoskodunk, odafigyelünk, akár zenés, akár szöveges tartalommal. Persze erőforrásokat előteremteni, biztonságot nyújtani vagy korlátokat felállítani ugyanúgy fontos. Remélem, ezek a férfiszerepek, -energiák is átjönnek már a műsorainkon keresztül.

„Egy rádió, ami örömmel hangol” – hangzik a szlogenetek. Mi az a plusz, amelyet a többi rádióhoz képest ti tudtok adni?

A Mannában alapvetés például, hogy fájdalmas hírral egy hírblokk sem zárulhat. Az, hogy „megölte, felakasztotta, és akkor most néhány szó az időjárásról”, nem mi vagyunk. Nekünk egy célunk van: felemelni a hallgatót, épp ezért nem nyúzzunk le hat bőrt egy tragédiáról. Röviden hírt adunk egy halálesetről is, de az illető temetéséről már nem ejtünk szót, ezzel is tiszteletet adva a családnak, emberi méltóságuknak.

Az is egy sajátosság nálunk, hogy a reggeli műsorban a hírszerkesztő mintegy negyedik műsorvezetőként ül a stúdióban, és ha elhangzik bármi szóra érdemes a hírblokkjában, akkor

ahhoz ő is hozzászólhat. Nekem ez anno nem adatott meg, gondoltam, ha egyszer megtehetem, akkor én megteremtem ennek a lehetőségét. *Hamvas Viktor*, a zenei szerkesztőnk zseniálisan ráérez, hogy melyik napszakban mire van szükség. Még egy melankolikusabb hangvétellű dalnál is érzi, hogyan kell azt szépen beépíteni a műsor menetébe, hogy az örömmel hangoljon. A 98.6-os frekvencia a kereszténység örömről, a reményről szól, és a 98. zoltár 6. verse olyan, mint egy lámpás előttünk.

A keresztény szellemiség mégsem tolatkodó.

Arra külön odafigyelünk, hogy a keresztény értékrenddel ellentétes tartalom önmagában nem jelenhet meg. Természetesen megfordulnak nálunk más valláshoz tartozó vendégek is, hiszen Isten őket is szereti, de nekünk meg kell mutatnunk, hogy az adott témáról mit mond Isten, vagyis ellenpontozunk. Mindezt persze nagyon emészthetően. Nem nyomjuk az evangéliumot, egyszerűen csak képviseljük Jézust a világiaknak, más vallásúaknak és a tagadóknak is. A mi küldetésünk az, hogy ízelítőt adjunk a mennyből, a többit Istenre bízunk. Az már a hallgató szabad döntése, hogy felmegye-e a lépcsőn a trónterembe – ennek megsegítésére vannak a vallási tartalmú rádiók.

Amikor belekóstoltam a vallásdiplomáciába, akkor jöttem rá, milyen varázslatos dolog ez. Mikor leül egymással szemben egy zsidó, egy muszlim meg egy keresztény, abban nem a konfliktust kell keresni, hanem a teremtés lényegét, hogy az Isten kapcsolódni akar az emberhez, és különleges áldást küld oda, ahol az emberek egységben vannak. Annyiszor bebizonyosodott már, hogy ha a Szentlélek összefűjja az embereket egy helyre, és az ellentmondásokon túllátunk, akkor ledőlnek a falak. Az emberek lelkéhez nagyon lassan, szinte csak tipegve szabad közel menni. S ha csak percekre is, de rájuk mosolyog Krisztus, már úgy érzem, hogy van értelme az életemnek.

Fekete-Sipos Márta